

[Sigsgaard.]

I stedet sætter man renten op og skærer forbruget ned, og hvem rammer man først og fremmest med det? Mangelen på sociale og uddannelsesmæssige institutioner rammer selvfølgelig først og fremmest lønarbejdere og funktionærer, de bedrestillede klarer sig. Nedsættelsen af boligbyggeriet — og det medfører renteforhøjelsen jo også — rammer selvfølgelig dem, der har sværest ved at skaffe sig bolig, altså folk med jævne indkomster, familier med børn, enlige forsørgere osv. Folk med tegnebogen i orden klarer sig nok. Nedsættelsen af aktiviteten i almindelighed rammer selvfølgelig lønarbejderne hårdest. For andre kan det betyde indtægtsnedgang, for dem kan det betyde arbejdsløshed.

Hvad forbrugsafgifterne angår, gælder det, at mange velstillede ikke kommer til at betale mere, for firmaet betaler, i første omgang i hvert fald. Bagefter betaler forbrugerne gennem højere priser. Men lønarbejdere og funktionærer har ingen til at betale for sig, de må selv betale for deres egen bil, og gennem højere varepriser kommer de også til at betale en stor del af de bedrestillede afgifter.

Dertil kommer, at fordyrelserne for den kollektive trafik også rammer dem, der har dårligst råd, og at de fordyrelser i øvrigt kan blive meget dyrere for samfundet på længere sigt, fordi de kan tænkes at formindske den kollektive trafikandel med voksende vejinvesteringer til resultat, og vejinvesteringer er som bekendt meget kostelige.

Regeringen kunne have sat ind mod skattebedrageriet, imod jordspekulationen, imod valutaspekulationen. Regeringen kunne have ladet spekulanterne betale selv. Det havde været retfærdigt, og det havde også været mere effektivt. Regeringen kunne gennem flere penge til boligfonden, gennem mere almennyttigt byggeri, gennem en særlig lav rente til socialt byggeri have formindsket boligproblemet. Det er ellers kun gjort stadig større efter boligforliget. Ved boligforliget lovede man os, at nu skulle man nok klare alle boligproblemerne; i løbet af nogle år ville der ikke længere være nogen forskel mellem lejen i nyt byggeri og gammelt byggeri, men den forskel er blevet stadig større. Man kunne have grebet ind her, have

erkendt sin fejltagelse, have revideret sin politik.

Men alt det vil regeringen og de erhvervsinteresser, der står bag den, ikke, og derfor bliver det som sædvanlig de befolkningsgrupper, der ikke kan snyde i skat, dem, der ikke spekulerer i jord eller i valuta, der kommer til at betale for små pengestærke gruppers transaktioner. Det er en politik, der er traditionel, og den svarer til magtfordelingen i samfundet, men det er også en politik, som vi på det skarpeste må vende os imod, og som vi vil arbejde på at afsløre.

Kai Moltke: Må jeg først sige om regeringens ændringsforslag, at jeg kun kan betragte dem som udtryk for, at regeringspartierne føler en vis — og ikke uberettiget — trang til at korrigere sig selv. For alle forslagene var jo så, lad os sige uforberedte i deres opbygning, så ulogiske, at der vitterlig var helt iøjnefaldende ting at rette i disse forslag, selv ud fra regeringspartiernes egne synspunkter. Nå, denne kritiske selvopdragelsesproces, som giver sig udtryk i de praktiske ændringsforslag, skal jeg betragte som et internt anliggende mellem de tre regerende partier, d. v. s. jeg skal undlade at blande mig i disse ting ved ganske simpelt ikke at deltage i afstemningen om disse sager, fordi tyngdepunktet i denne diskussion ligger på et helt andet felt.

Tyngdepunktet ligger i den situation, at vi helst ikke skulle ind i en ny stigning af omkostningerne på et tidspunkt, hvor det drejer sig om at skaffe ordnede forhold, bedre konkurrencemuligheder for erhvervslivet, men at det, som man i virkeligheden stod over for, var at hjælpe til i erhvervslivets yderligere reorganisering og konkurrencemuligheder ved at nedsætte omkostningerne inden for industrien. Det måtte, hvis man skulle sikre en bedre valuta-balance, hvis man ville gøre alvor af at tilstræbe fuld beskæftigelse, være en af hovedopgaverne.

Regeringens hele oplæg udmærker sig ved, at man konsekvent søger at gå den direkte modsatte vej i den foreliggende situation. Man udvælger sig et enkelt område, transportområdet, og siger, at her forøger vi afgifterne, og man ved som amen i kirken, at dette betyder et angreb mod det, handelsministeren ellers med så stor for-